

Переможцем “Конкурсу на кращу доповідь 2014” стала молода науковець з Запоріжжя Інна Назаренко. Саме її доповідь «Графодеривація як соціолінгвальний маркер сучасної української мови» набрала за підрахунками незалежного оцінювання переможну кількість балів і, вже за традицією, вона, як автор найкращої доповіді, взяла участь у відкритій дискусії за підсумками роботи П'ятої міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції з україністики “Діалог мов – діалог культур. Україна і світ”, яка відбулася у Мюнхені 28 квітня цього року.

Інна Назаренко

*кандидат філологічних наук,
вчитель української мови та літератури, КЗ «Запорізький обласний ліцей-інтернат з посиленою військово-фізичною підготовкою «Захисник» Запорізької обласної ради»,*

З задоволенням пропонуємо Вам звертання пані Інни Назаренко до учасників конференції та її враження від перебування в Мюнхені:

**Високоповажні організатори П'ятої Інтернет-конференції з україністики в Мюнхені!
Шановні колеги!**

Щиро вдячна Вам за увагу до моєї доповіді та її високу оцінку. Насамперед дякую організаторам за цікавий досвід роботи в незвичайному для мене форматі Інтернет-дискусії, професійний підхід до її проведення, надзвичайно оперативні та доброзичливі консультації, яких я особисто потребувала на всіх етапах роботи конференції.

Щиро вдячна всім учасникам за безцінний досвід і знання, які я отримала під час конференції в дискусіях та з виступів високопрофесійних, талановитих учених. Велике спасибі всім, кого зацікавила представлена мною доповідь та порушена в ній проблема, тим, хто голосував за мене, а також особлива подяка за слушні коментарі та підтримку.

Колегам з усіх секцій висловлюю своє захоплення щодо високого наукового рівня доповідей, ґрунтовних коментарів до них, цікавих питань та відповідей. Майже всі Ваші статті я зберегла для себе, оскільки ще неодноразово повернуся до них, добираючи ілюстративний або теоретичний матеріал до уроків та педагогічних нарад чи вивчаючи Ваш досвід щодо фахового структурування наукової роботи, вміння «бачити й відчувати» предмет дослідження, або просто перечитуючи думки про цікаві й пізнавальні новаторські пошуки у філологічній та культурологічній галузях.

Зокрема дякую за атмосферу обговорення, яка була особливо затишною, теплою, доброзичливою, тому не минає бажання зустрітися з Вами й на традиційних наукових конференціях та поспілкуватися безпосередньо.

З повагою і вдячністю за науковий діалог та співпрацю,

Інна Назаренко

П'ята міжнародна науково-практична Інтернет-конференція з україністики «Діалог мов – діалог культур» стала для мене надзвичайно важливою подією, великою мірою визначальною не тільки для подальших наукових пошуків, але й особистісного й фахового самовизначення. Пройшло достатньо часу, але спогади про захід неодмінно теплі та викликають почуття вдячності.

По-перше, сподобався формат конференції: кожен учасник мав достатньо часу уважно ознайомитися з доповідями, поставити питання й отримати на них розгорнуті відповіді (без докорів сумління, що ось люди на поїзд поспішають, а хтось тут зі своїми питаннями час засідання затягує 😊).

По-друге, оскільки я вперше брала участь у конференції такого формату, було дуже важливо отримувати консультації щодо оформлення роботи, організації самої дискусії, авторизування в ній тощо. І пані Олена Новікова вчасно відповідала, а головне – надзвичайно доброзичливо й терпляче навіть тоді, коли я не помічала, що потрібні мені відомості висвітлені оргкомітетом в інформаційному листі (таке прихильне ставлення справді приємне, оскільки нерідко організатори подібних заходів і не приховують свого роздратування нетямущістю учасників, що, звісно, можна зрозуміти і вибачити завантаженістю перших та неуважністю других 😊).

По-третє, беручи участь в конференції, не знала про такий приємний бонус, як поїздка до Мюнхена, тому головним сюрпризом наукової дискусії став вибір учасників обговорення саме моєї доповіді, хоча для себе я відзначила дуже багато фахових і цікавих статей, вартих найвищих оцінок.

По-четверте, надзвичайно підтримував інформаційний, фінансовий та психологічний 😊 супровід координаторами Подіуму, починаючи з підготовки документів для подання до посольства Німеччини, організації мого перебування та культурного дозвілля в Мюнхені, завершуючи проведанням на літак до Києва.

Відкрита наукова дискусія у Мюнхенському університеті Людвіга – Максиміліана пройшла, як і обіцяла пані Олена Новікова, в теплій, доброзичливій атмосфері, без штучної пафосності, проте зі ширною зацікавленістю слухачів, про що засвідчили їхні фахові коментарі та питання щодо прослуханих доповідей.

Мюнхен, безумовно, сподобався. Серед українців зустрічала тільки у львів'ян таку безумовну закоханість своїм містом. Любов мюнхенців до своєї батьківщини у всьому: не тільки у словах, що вона найкраща, але й у чистоті, впорядкованості, квітниках, затишності житлових кварталів, доброзичливості одне до одного та приїжджих, пристосованості міського життя до людей з особливими потребами та дітей з їхніми природними потребами в активному житті.

Не вражали облаштованість, комфортність і «багатство» Німеччини – це я готова була побачити, хоча за кордоном була вперше (проте не помітила там такої кількості, як в Україні, люксових автомобілів, вір-ресторанів, розкішних салонів краси й магазинів). Вражало інше. Майже не знімала темних окулярів навіть у приміщеннях, щоб ніхто не помітив, що я плачу, бо у спогадах рефреном лунали слова Лесі Українки, яка писала з однієї з поїздок у Європу: «Мені сором, що ми такі невільні, що носимо кайдани і спимо під ними спокійно». Жахало уявлення про те, якими нас бачать європейці, коли приїжджають до нас зі свого облаштованого життя, з міст, наповнених велосипедами, а не джипами; з вулиць, на яких можна за один день побачити людей в інвалідних візках більше, ніж в Україні за рік; з парків, де лунає галас дітей, а не сердиті окрики їхніх матерів, де люди відпочивають, а не шукають менш засмічену місцину... Заспокоїли слова пана Петера Гількеса, про те, що баварці надзвичайно свободолюбиві, і тому вони підтримують прагнення українців стати внутрішньо незалежними – очевидно, що бажання визволитися від впливу Росії сприятиме й звільненню від влади корумпованих чиновників та певних ментальних пострадянських стереотипів, які гальмують розвиток правового суспільства.

Щиро дякую колегам-учасникам Інтернет-конференції, які своїм вибором надали мені можливість презентувати українське мовознавство в одному з найпрестижніших університетів Німеччини. Дякую організаторам Інтернет-конференції з україністики та подіуму до неї – проф. Ульріху Шваєру, д-ру Олені Новіковій, панові Петеру Гількесу, за те, що створюють позитивний образ України не тільки проводячи подібні заходи, але й у роботі зі своїми студентами, відкриваючи їм нашу державу з давньою культурою, прогресивним науковим поступом, глибокою літературою. Власне, найвиразнішим показником неоціненної роботи викладачів славістичного факультету в українському питанні для мене стала навіть не бездоганна організація усіх етапів конференції, а те, що Подіум відвідало... небагато студентів університету. Виявилося (!), цей захід випадково співпав з іншим: студенти в цей час були на презентації книги про В. Путіна, щоб поставити гострі питання авторові Габріеле Кроне-Шмальц – прихильниці політики російського президента, та взяти участь у непростій дискусії, захищаючи там нашу українську правду.

Чому для мене була важливою поїздка до Мюнхена, окрім отримання нового досвіду, культурологічних вражень і зміцнення переконання, що ми теж повинні працювати так самовіддано й закохано у свою батьківщину, як і німці? Насамперед для того, щоб відчути незручність і власну нефаховість через брак знання інших мов, особливо в моменти спілкування з паном Петером Гількесом, який чудово говорить українською та ще кількома іноземними. Щоб почути від пані Олени і вивчити невідомий мені до цього афоризм І. Губермана: «Душа російская немая, всемирным брезгуя общеньем, чужой язык воспринимает со словарем и отвращеньем...». Ці слова тепер для мене є найкращою мотивацією для вивчення іноземних мов. Для того, щоб припинити критикувати недосконалість нашої освітньої системи, оскільки обсяг роботи, наприклад, д-ра О.Новікової, яка щосеместру самостійно адаптує навчальні матеріали для своїх студентів, які мають надзвичайно різний рівень мовної підготовки, а по закінченню нетривалого курсу мають володіти українською на відповідному рівні, а крім того ще й щороку самовіддано займається підготовкою та проведенням такої необхідної для української науки та для всіх нас Інтернет-конференції з україністики, значно більший. Для того, щоб ретельніше вивчати педагогічний досвід земляків – В. Сухомлинського, В. Шаталова, А. Макаренка та інших (власне, головною метою поїздки собі визначила познайомитися з ефективними методами викладання в Німеччині, проте пан Петер Гількес, фахівець з українознавства, дав зрозуміти, що прогресивні методики розроблялися саме в нас). Для того, щоб шукати і знаходити Мюнхен в Україні – у доброзичливості киян до гостей столиці, у чистоті та квітковій ошатності свого містечка, у відданості професії колег, у прагненні співвітчизників до свободи...

Дякую, колеги! Дякую, Мюнхене! Дякую...